

Bilag 6. Underbilag d.

Mindretallet, Højesteretsdommer *Meyer*, fremsætter følgende Udtalelse:

Idet jeg vedlægger Afskrift af en Betænkning af 18. Marts 1920, i hvilken Højesteret enstemmig fraraadede et af Justitsministeriet da overvejet Lovforslag om Paabud af offentlig Votering i Højesteret, skal jeg udtale følgende:

Jeg er med Hr. Højesteretssagfører Bache enig i, at der med offentlig Votering er forbundet betydelige Ulemper, og de af Teoriens Repræsentant, Hr. Professor Munch-Petersen, fremsatte Betragtninger har ikke rokket min Overbevisning om Vægten af de i Højesterets Betænkning paapegede Ulemper og Farer. Det gælder da at undersøge, om der ved den paatænkte Foranstaltning kan indvindes Fordele, som overvejer Ulemperne; thi det er god Regel ikke at foretage Forandringer uden gyldig Grund. Og en nøje Prøvelse er saa meget mere paa sin Plads, som det drejer sig om at forandre en gammel Regel — i Forbigaaende bemærker jeg, at den ikke har nogen som helst Forbindelse med den enevældige Konges Præsidium i Højesteret, og at det ikke er til ikke-offentlig Votering, Grundtvig sigter i den af Hr. Professor Munch-Petersen citerede Ytring af ham om Illusionens Mangel paa Berettigelse udenfor Teatret —, en Regel, om hvilken det ikke fra nogen Side er saa meget som antydet, at den har givet Anledning til Misbrug, og en Regel, som, saaledes som det er nærmere udviklet i Højesterets Betænkning, er fastholdt og udvidet ved den først i 1919 i Kraft traadte Retsplejelov, og som med meget faa Undtagelser er gældende i alle civiliserede Retsforfatninger. Blandt Undtagelserne er ganske vist engelsk og norsk Ret, men engelsk Ret og engelske Forhold er vidt forskellige fra danske, og ogsaa norske Forhold er forskellige fra vore; her skal blot peges paa, at man i Norge i det hele ikke er bange for højst omdiskutable Nydannelser.

De Argumenter, som fremføres for offentlig Votering, er dels mere almindelige Betragtninger som, at Offentlighed passer bedst i en demokratisk Stat og fremmer Renhed, Sundhed, Klarhed og Tillid, dels Hensynet til at faa mere at vide om Højesterets Mening end det, som fremgaar af de nu brugelige Præmisser.

Vel er der en Formodning for, at Offentlighed i al Almindelighed er gavnlig, men der er dog Enighed om, at der findes Forhold, hvor den ikke passer. Statsraad og Ministerraad er ikke offentlige, Rigsdagsudvalgenes Forhandlinger ej heller. Ingen har tænkt paa at indføre Offentlighed ved Eksamenscensur eller ved Sagernes Forberedelse i Ministerierne, hvilken ogsaa foregaar ved en Slags Votering. Alt dette viser, at der findes visse navnlig forberedende Skridt og Forhandlinger, hvor Offentlighed ikke er paa sin Plads, og det er et aabent Spørgsmaal, om ikke de mangfoldige — ikke blot ældre, men ogsaa nyere — Retsforfatninger har Ret, som mener, at dette gælder om Domstolenes Voteringer. Det viser sig ogsaa, at Offentlighed, naar den prøves i Livet, ikke altid vækker ublandet Glæde; selv den af saa mange Grunde berettigede Offentlighed i Straffesager har her i Landet affødt bitre Klager.

Renhed, Sundhed og Klarhed er Slagord, som lyder godt, og som man ikke altid tænker meget ved. Men det maa dog vist ved nærmere Overvejelse erkendes, at Højesteret ikke savner disse Egenskaber, og det er vist ikke for meget at sige, at Højesteret nyder en høj Grad af Tillid. Det kan ikke undgaas, at de, hvem Højesterets Afgørelse gaar imod enten i borgerlige eller i kriminelle Sager, er misfornøjede, men i de meget faa Tilfælde, hvor dette kommer offentligt frem, hører man saa godt som aldrig Klage over Højesterets Evne og Villie til at gøre Ret og Skel, det hedder da næsten altid, at Højesteret er vildledt af onde Mennesker eller Myndigheder, hvilket vel i det mindste